

”Hittolainen mitenkä kaikuu!” Koistinen löi käsiään yhteen ja kaiku kimpoili läjähdellen hallin seinistä. Akustiikan kannalta katto oli liian matalalla ja kiviset seinät liian paljaat, mutta paikka oli arvatenkin vuokrattu edullisen hinnan eikä akustisten ominaisuuksien perusteella. ”Tulee vähän puuroa keikasta”, totesi Hessu rapistellen sätkätoppaa. ”Mutta ei se mittään. Soitetaan keikka pois kuleksimasta.” Keltaiset sormet taiteilivat tottuneesti kasaan ohuen sätkän, jonka Hessu tökkäsi suuhunsa odottamaan ulos tupakalle pääsyä. ”Ymmärtääköhän nämä Hesän punkkarit että kun myö pistetään ralli soimaan niin täällä hajoaa porukan korvat”, Koistinen jatkoi tuumailuaan ja mittaili katseellaan kolkkoa hallia, joka illalla muuttuisi Rotten Fiance -yhtyeen esiintymisareenaksi. Tapahtuman järjestäjä, mustiin pukeutunut kalpeakasvoinen nuori mies, purjehti sisään sormiaan napsutellen. ”No niin jäbät, roudatkaa vaan kamoja sisään niin päästään pistämään hommaa pydeen pikkuhiljaa.” Puheessa oli stadilaisen hiphopparin nuotti; sen verran itsetietoinen että se riitti ärsyttämään Koistista mutta ei niin ylimielinen että olisi suorastaan raivostuttanut. ”Käskystä herra majuri”, Koistinen tuhahti ja jatkoi Hessun suuntaan: ”Ruvetaan kantamaan rumpuja sissään, ei kai tässä muu auta.” ”Rumpuloita sissään”, Hessu virnisti. Puheenparren murteellisuus oli harkittua.

Kaakkois-suomalaisen heavybändin ensimmäinen keikkamatka tarunhoitoiseen pääkaupunkiin oli tosiasia, ja siitä Hessu aikoi ottaa ilon irti, olivat puitteet miten ankeat tahansa. Pitkät hiukset olivat pääläeltä harvenneet, 90-luvulta peräisin oleva farkkuliivi puristi yllä ja tuntui kutistuneen vuosien mittaan, mutta ruista riitti ranteessa ja pohkeissa vielä juuri sen verran kuin rumpupatterin takomiseen vaadittiin. ”Käsketäänpäs Jäppinen ja Risto kantamaan myös”, Koistinen sanoi työnjohtajan äänellään, jolla se epäilemättä puhui myös päivätyössään kiinteistöhuoltofirmassa. ”Jäppinen perkele saattaa olla jo aika hutikassa”. Hessu sanoi mielteliäästi. ”Klonottanu kaljaa koko matkan Imatralta asti. Ja lisää piti säännätä ostamaan Riston ja Mirkan kanssa.” ”Ei tämä sillä tavalla mäne että kaks viijesossaa bändistä roudaa kamat ja kolme viijesossaa lähtee heilumaan Helsingin humuun”, Koistinen tiuskaisi takaisin. ”Myö ootetaan että ne tulee takas ja roudataan sitten kaikki yhdessä.” Hessu nyökkäsi ja meni avaamaan auton takaoven. Isot kitaravahvistimet nököttivät autossa kuin painavuudellaan uhkaillen, ympärillään rumpusetin osasia. Hessu sytytti sätkän ja miehet katselivat ympärilleen vaiteliaina. Ympärillä aukesi teollisuusalueelta näyttävä miljöö, jossa ei voinut havaita glamourin häivähdystäkään. Jossain lähellä humisi Sturenkadun liikenne, ja Kulttuuritalonkin he olivat ohittaneet etsiessään keikkapaikkaa navigaattorin avulla. ”Ei perkele, ei myö vissiin Kultsalla soiteta!” oli Jäppinen hihkunut, eivätkä muut olleet varmoja kuuluiko kitaristin äänessä ironia, pettymys vai huvittuneisuus. 300 kilometriä oli nyt matkattu rämisevässä minibussissa, joka oli vuosien mittaan jättänyt heidät tien päällekin muutamaan otteeseen. ”Onneks ei syyläri hajonnu tällä reissulla”, Hessu totesi. ”Ohan meillä vielä pallumatka jälellä. Mutta hei, rokkisankarit saapuu.” Jäppinen, Risto ja Mirka lähestyivät käsissään Alepan keltaiset muovikassit. Mirka näytti kaukaa katsottuna yhä nuorelta ja kauniilta mustissa nahkahousuissaan, punaiseksi värjätty hiuspehko iltapäivän auringossa loistaen. ”Years on the road!” hoilotti Jäppinen oluttölkkiä kohotellen. ”Pitäkäähän vähän taukoa tissuttelussa niin kannetaan kamat sissään”, Koistinen käski kuivalla äänellä. Neljä miestä tarttui toimeen ja laitteisto lähti siirtymään Volkswagenista keikkasaliin. Laulusolisti Mirka ei koskenut laitteisiin, mutta suostui kantamaan muiden kaljakassit takahuoneeseen.

*** ”Se männöö liian nopeesti”, Koistinen tiuskaisi ja iski vielä yhden kumisevan soinnun bassostaan. Miksaaja läpsytti käsiään laiskasti yhteen, sanottuaan että juuri soitettu biisi oli ”ihan bueno”. ”Omat höpinäs tässä menee liian nopeesti, hiton savolainen”, Hessu vastasi rumpujen takaa ja pyyhkäisi hikeä naamaltaan. ”Ei se laahata saa kuiteskaan.” Kitaristit Risto

ja Jäppinen katselivat ympärilleen vaitonaisina, sen näköisinä että mehän soitetaan millä tahansa tempolla jonka rumpali vain takoo. Mirka puolestaan oli uppoutunut treenaamaan poseerauksia mikkitelineen kanssa. Koistinen tuhahti penseästi ja otti oluttölkkin vahvistimensa päältä. "Demon girl on minun tekemä piisi ja minä en oo jumalauta kirjottanu sitä nuin nopeeks! Se pittää olla semmonen synkkä ja hiipivä piisi. Mirkakaan kerkee laulaa sitä kunnolla jos sie Hessu hakkaat sen silleen että ratatata-tuhattajasataa." Koistinen katsahti Mirkaan kuin tukea pyytäen, mutta nainen vain kohautti olkapäitään ja alkoi puhalttaa purkkapalloa suustaan. Yllättävän söpö ele vielä nelikymppisen tekemänä. "Myö ollaan tän bändin kanssa veivattu nää biisit aina silleen ku sie oot halunnu!" Hessu jatkoi ja tähtäsi Koistista rumpukapulalla. "Mutta kun tää biisi nyt kerta kaikkiaan pitää soittaa vähän riuskemmin, että se toimii. Se kuulostaa ihan paskalta liian hitaana." "Teppä kuule nuuskamuikkunen ite parempi biisi, perkele!" "Hei jätkät, nyt riita poikki!", puuttui Mirka asiaan vihdoin. "Tuo äskeinen tempo oli ihan ookoo, mutta saa se mennä vähän hitaamminkin. Tehään niin että Hessu vetää fiilikseen mukaan sitten keikalla ja myö muut pysytään perässä." Risto ja Jäppinen komppasivat sovinnollisesti solistinsa ideaa, mutta Koistinen ei ollut vielä valmis polttamaan rauhanpiippua. "Viiliksen mukkaan ja viiliksen mukkaan, voihan helevetin lällänlällä." Hiljaisuus laskeutui saliin. Jäppinen alkoi rämpytellä kitarastaan sointuja ilman volumea. Jokainen tiesi, että musiikillisten erimielisyyksien takana kyti kroonistunut kolmiodraama. Mirka oli ollut Koistisen ihastus jo nuoruudesta asti, mutta valinnut elämäkumppanikseen yllättäen rumpali Hessun. Kukaan ei tosin tiennyt, kirvelikö Koistista oikeasti särkynyt sydän vai oliko kyseessä pelkkä arvovaltappio. Souncheck oli tehty ja raskastekoiset raskaan musiikin veteraanit siirtyivät hiljaa murahdellen takahuoneeseen odottamaan keikkaa.

*** Kymmenkunta juopunutta pitkätukkaa moshasi lavan edessä villisti ja pari kymmentä seisoskeli salin seinustoilla töllistelemässä. Loput yleisöstä marhasivat edestakaisin oluttiskille ja ulos tupakalle. Koistinen räimi bassoaan ärtymyksen antamalla voimalla, mutta bändi soitti hyvin yhteen. Jäppinen ja Risto olivat umpihumalassa, mutta vuosikymmenien rutiini auttoi pitämään kitarakuviot kasassa. Mirka lauloi ja poseerasi illan kuningattaren elkein, näyttäen ja kuulostaen niin hyvältä, että se tuntui Koistisesta suorastaan surulliselta. Bändistä, etenkin Mirkasta, olisi voinut tulla jotain oikeasti suurta, jos heillä olisi ollut tippakaan onnea pitkällä urallaan. Mutta tässä sitä oltiin: yli nelikymppisinä hevippoina ja -tätinä veivaamassa jossain ankeassa hallissa kouralliselle yleisöä, joka oikeastaan viis veisasi. Setti eteni loppupuolelleen, ja vuoroon tuli soundcheckissä kiistaa aiheuttanut Demon girl -kappale. Hessu hakkasi kapuloilla tahdin, ja Mirka aavisti pahaa jo pari sekuntia ennen ensimmäisiä sointuja. Tempo oli nyt todella nopea, ja biisi lähti laukkaamaan eteenpäin holtittomasti. Kitaristit katsoivat toisiinsa ymmällään, sameat silmät suurina ja yrittivät pysyä kärryillä soittimineen, Koistinen puolestaan näytti muuttuvan punaiseksi naamastaan. Mirka joutui kimittämään lauluosuudet pikavauhdilla, mutta uusi tempo myös lyhensi kappaleen vain kaksiminuuttiseksi. Yleisöön kaahaus kuitenkin upposi, ja se palkittiin runsain aplodein ja hyväksyvin karjahduksin. "Haistakaapa vittu, minun keikka loppu tähän", Koistinen sähköitti ja paineli pois lavalta kohti takahuonetta. Hän kuuli takaansa Mirkan sointuvan äänen, joka sanoi mikrofoniin: "Meidän osaltamme ilta oli tässä. Rotten Fiance kiittää ja kumartaa." Yleisön joukosta kuului mylvintää, taputuksia ja vislauksia sekä yksittäinen "soittakaa Paranoid!" -huuto.

*** Valtatien valot vilahtelivat ohi pimeässä yössä ja kuski naputteli sormillaan rattia ajoneuvon niellessä kilometrejä toisensa jälkeen. "Kamoon äijä, yleisöhän diggas sitä semmosena!" Hessu oli nostellut esiin lieventäviä asianhaaroja jo 100 kilometrin ajan, ja Kouvolan alkaessa häämöttää

Koistinen oli hymyillyt ensimmäisen kerran. Hessu oli kuskina ja kuskin kanssa oli paha riidellä jos autossa ei ollut ainuttakaan toista ajokunnossa olevaa. "Mutta kun minä tahtosin, että jos minä teen piisin ja haluan sen olevan jonkun temponen, niin se myös on sitä", marisi Koistinen edelleen nyrpeänä, mutta jo selvästi leppyneenä. "Joskus voi kokeilla uusia juttuja", Mirka kuittasi väliin. "Niinku esmerkiks piiskaamista ja käsirautoja." Hessu purskahti nauruun niin että Cokista lensi suusta ratille ja tuulilasiin. Ehkä kyseessä oli pariskunnan oma sisäpiirihuumori. Myös Koistinen hörähti tahtomattaan, vaikka oli päättänyt murjottaa ainakin Lappeenrantaan asti. "Hei jätkät ja muija", sönkkäsi Jäppinen auton lattialta. "Oli hyvä Hesän keikka!" "Ollaan myös vissiin melekosia rokkitähtiä kuitenkin", lausui Koistinen hymyillen, ja koko seurue tiesi helpotukseks jälleen yhden riidan olevan historiaa ja loppuun käsitelty. Volkswagen kiisi eteenpäin pitkin valtatie numero 6, ja sen yllä kaareutui maaliskuinen tähtitaivas. Hessu alkoi vihellellä Fear of the darkia, kunnes se keskeytyi äkisti. "Ei jumalauta, ei jumalauta!" Matkustajat katsoivat pelästyneenä kuskia ja edessä avautuvaa valtatieä, jota riittäisi vielä kymmeniä kilometrejä ennen kotia. "Mikä nyt tuli?" "Jäähdyttimen viisari lävähti punaselle. Keittää, jätkät, keittää!" "Voi itku ja hammasten kiristys!" "Yritetään päästä lähimmälle huoltamolle." "Tämmöstä tää on aina teidän kanssa!" "Years on the road..." "Voitte jätkät painia kohta lämpimiksenne jos jäätiin tien päälle taas." Volkswagen nilkutti Shellin parkkipaikalle, ja ulos purkautui sekalainen seurue katsomaan tähtitaivasta ja paksua höyryä, joka purkautui sihisten ajoneuvon moottorista. Mirka alkoi hypähdellä lämpimikseen ja Hessu kietoi kätensä hänen ympärilleen. Jäppinen katsoi pää kallellaan jäähdyttimen sihinää ja lausui mietteliäästi: "Se on tuo syyläri vähän niiku Koistinen meiän keikalla äsken." "Minä oon ku diiseli-Volkkari", lausui Koistinen. "Luullaan että kestää aina kaiken iänkaikkisesti, mutta sihahtaa kun alkaa liikaa vituttaa." "Kippis sille", sanoi joku. "Rock n rollille. Ja tulevaisuudelle." Kaikki kohottivat maljan, eikä sillä hetkellä muutakaan ollut tehtävissä.